

פרוטוקול מס' 37/ב'

מישיבת ועדת השירותים הציבוריים
ירושלים, יום ג', יז' בתמוז תשי"ז - 16.7.1967, שעה 11.00.

ס.י.

- ס. ארם - היו"ר
- ב. ארדיטי
- ד. הקטין
- ב. הראל
- פ. זווערץ
- ש. יוניצ'מן
- ש. כפרית
- י. ניצני
- ד. נצר
- ד. צברי

ב. חו. :

מר ש. רוזנטל - משרד המשפטים
מר פ. דבן - משרד הבריאות

סוזמניס :

המשך הדיון בשאלת מרפאי השניים.

סד-היום :

אני פותח את הישיבה.

היו"ר ס. ארם :

עלינו לסיים את הדיון בפרשת מרפאי השניים.
הטילו על מר רוזנטל לעשות נסיון לנסח תיקון לפקודת רופאי השניים,
והריהו לפניכם.

לפי הפרוצדורה יכולה הממשלה להביא חוק
לכנסת או חבר כנסת בהצעה לסדר היום.
הוועדה אינה יכולה לעשות זאת. אני מבקש לבדוק זאת.

ב. הראל :

הועבר לוועדה חוק לתיקון פקודת רופאי
השניים. ד"ר רוזנטל מאשר שהוועדה יכולה

היו"ר ס. ארם :

להציע חוק לכנסת.

נטאל את מזכיר הכנסת.

ב. הראל :

נניח שלא, אז רק מספר חברי כנסת יכולים
להציע זאת בהצעה לסדר היום.

היו"ר ס. ארם :

אולם אין הוועדה יכולה לספל בזה כל זמן
שהכנסת לא העבירה זאת אליה.

ב. הראל :

לגבי הקבוצה של 30 - 40 איש אפשר לעשות זאת?

היו"ר ס. ארם :

כן.

ב. הראל :

נגסור את הענין של ה-40-30, ונגיש הצעה
לסדר היום של חברי הכנסת באופן דחוף.

ש. יוניצ'מן :

מ.י.

ג. המסין:
מדוע זה צריך לבוא דווקא ביוזמת חברי הכנסת?
אני חושבת שבמידה ומכירים בצדקת
הענין, המטסלה היתה צריכה להביא חוק מצדה. אבל לגבי החלק הסני יש
יוזמה מצד משרד הבריאות.

הי"ר ט. ארם:
היתה ישיבה, סטענו את בקשתו של משרד הבריאות.
הוא טוען שאם הוא יצטרך לעשות את המלאכה
הזאת, הדבר ייטשן כמה חודשים. הוא ביקש מאתנו לקצר את הדרך, אם אנחנו
טעוניים בזה. אנחנו בענינו לבקשה זו, שאלה חברת הכנסת הקטין טדוע
לא תעשה זאת המטסלה. אני אומר שהיתה ישיבה ואנחנו הסכמנו לפי בקשת
משרד הבריאות לקצר את הדרך.

אנחנו דנים בענין הזה זמן רב טאר, עכשיו
בא חבר הכנסת הראל ומעלה בעיה פורטלית אחרת. הוא טוען שאלינו הובא
רק הענין של הקבוצה בת 30-40 איש, ורק בהם אנחנו יכולים לטפל. אסר
לכל הבעיה - אין אנחנו רשאים כוועדה לבוא ולהציע תיקון חוק. אז יכולים
לעשות זאת חברי הכנסת על דעת עצמם או המטסלה.

ב. הראל:
הצעה לסדר. כאשר דנים בבעיה שהיא בעיני
בעיה של בריאות העם ופיקוח חיים - האם באמת
אי אפשר לגטור זאת? אני מציע להזמין את מר צידון ולטאול אותו אם סותר
לוועדת הסידורים לפי הפרוצדורה להציע לכנסת הצעת חוק, בדרך כלל.

ג' ר. רוזנטל:
אני רוצה לוטר משהו על ענין הגשת חוק על-ידי
המטסלה. אני חושב שטעות בידי משרד הבריאות
האוטרים שזה צריך לקחת ששה חודשים. הצעת חוק שהמטסלה מוצאת לנכון
להציע יכולה לבוא אפילו תוך שבועיים. סולחים תזכיר לכל המטסרדים
המטסלתיים, הם צריכים לענות, ותוך שבוע אפשר להביא את זה בפני המטסלה.
אם המטסלה חושבת את זה לרחוק, היא יכולה אפילו לוותר על השבועיים,
כפרוצדורה נורמלית אפשר לעשות זאת אפילו בסלוטה שבועות.

הי"ר ט. ארם:
ובכן נשאל את מר צידון. בזמנו העבירה
הכנסת לוועדה הצעה של מספר חברי כנסת שחתמו
על חוק לתיקון פקודת רופאי הסנייים. הוועדה היתה צריכה לדון בזה.
אנחנו עכשיו רוצים לדעת מה היא הדרך. בניח שהוועדה כולה באה
וניסחה וקיבלה תיקון החוק. האם הוועדה יכולה כוועדה להניח על סולחן
הכנסת את התיקון הזה?

ב. הראל:
אני מבקש לקרוא לנו את הסעיף בתקנון למי
יש הרשות להציע חוקים.

מר צידון:
יש שלושה גורמים שיכולים ליזום חוקים: המטסלה,
חבר הכנסת וועדה. אבל היות וכאן הוגשה הצעה
והכנסת העבירה את זה לוועדה לדיון - אם הוועדה מטליצה על הצעת החוק או
לא, הייתי מציע שאותם המציעים יביטו זאת עוד הפעם בהטלצת ועדת הסידורים.
יכול להיות שאם הוועדה תעשה זאת עכשיו, לא בשם המציעים, יכול טישהו
להניד שזה צריך לעבור את הפרוצדורה הקודמת, כלומר הוועדה צריכה להניח
את זה על סולחן הכנסת, להעלות זאת כהצעה לסדר היום ואחר כך הכנסת טוב
תעביר את זה לוועדה. בזמן האחרון אין הוועדות יוזמות חוקים. בטטך
קיומה של הכנסת היה רק מספר מצומצם של חוקים שהוועדות יזמו. אנחנו
היינו רבילים בהתחלה לא להביא את זה כהצעה לסדר היום, אלא נתנו
פריבילגיה - היות וזו ועדה - היא מטליצה על קריאה ראשונה והכנסת דנה.
אחר כך היה מי שערער על פרוצדורה זו. אמרו: כמו שחבר כנסת צריך להעלות
זאת כהצעה לסדר היום, הוא הדין ביחס לוועדה.

ובכן כדי להסיר כל ספק, יש להניח את זה לפי
אותה הדרך.

הי"ר ט. ארם:
ובכן שמעתם שלפי התקנון יכולים שלושה גופים
ליזום חוק, ביניהם גם הוועדה.

ב. הרמל:

אני מבקש לקרוא את הסעיף בתקנון.

ס. יוניצ'מן:

אני רוצה להודיע שכל סחבת נוספת אפילו ליום אחד, אינה מאפשרת העברת החוק, לגבי העולים החדשים, כמו שב הוזה. סיעתנו לא תסתתף יותר במטחק של חיים של אנשים. אני יודע שמסרד הבריאות, סרצה לסדר את הענין הזה, בא אלינו וביקש מאתנו למצוא מוצא. בסבוע שעבר היו לי אותם הספקות שעורר סר צידון, ואילו בסבוע שעבר היינו מביטים הצעה לסדר היום, היינו מספיקים לגמור את זה. כל הצעה עכסיו לא תאפשר להעביר את החוק כמו שב הוזה, אף על פי שמסרד הבריאות רצה זאת ובלי ספק רוב סכריע של חברי הכנסת רצו לגמור את הסאלה הזאת של העולים החדשים.

לכן לא נסתתף יותר בכל הוויכוח הזה. אנחנו צביא את הענין הזה לסיעה ונסתדל להגיס סחר הצעה דחופה. אם נספיק - סה טוב; אם לא - ברור סנודיע לקהל הסעונינים סי האסם בסחבת.

היו"ר ס. ארם:

אני תובע ססני חברי הוועדה סיורידו סיד את הצעתם לא להסתתף. אם אינם רוצים עכסיו להיות סותפים לענין הזה - סהענין לא יבוא.

ס. יוניצ'מן:

זאת הודענו וזהו. איבדנו על זה זמן רב, וברור שנאבד עוד כמה סבועות.

סר צידון:

התקנון הוא עוד סמועצת הסדינה הזמנית, והסעיף אומר: "זכות הגסת הצעות בתונה: לוועדה קרואה או לוועדה שנבחרת לענין ססוייט, ג) לכל חבר סועצה".

היו"ר ס. ארם:

ובכן ברור קודם כל סהוועדה יכולה להגיס.

עכסיו אני רוצה ססר דגן יאמר סרוע הוא פנה אלינו.

סר פ. דגן:

אנחנו התענינו בנקודה אחת של התיקון לגבי העולים החדשים. היועץ המספטי שלנו היה סבור סאם נגיס את ההצעה הזאת בדרך הרגילה, זה סוכרח לארוך חודשים אחדים. ולכן נאנו לוועדת הסירותים ואטרנו: אם אפשר על-ידי קסירת הקרון הזה שלנו לעגלה של הוועדה לזרז את הסיפול בענין - אנחנו סבקסיים לעשות זאת. סטובן באופן פורמלי אין מסרד הבריאות סציע הצעות, אבל בסידה סהוועדה תגיס הצעה - אפשר יהיה לעשות זאת.

ד"ר רוזנטל:

אפילו ההצעה צריכה לבוא מחברי הוועדה, כי מסרד מסטלתי אסור לו להציע הצעת חוק לוועדה.

סר פ. דגן:

זו היתה הכוונה ואתה יודע זאת בדיוק.

עכסיו ברצוני לומר סאם יתברר סהדבר בלתי אסרי סכחינת הנוהג או סהוועדה אינה סוכנה לסטוך את ידה על הדבר הזה, אז אטרנו סאנחנו בדרך הדחופה ביותר נגיס את זה באופן רגיל.

היו"ר ס. ארם:

אולי תסכימו סנגמור את הדברים הפורמליים. יש לי הרוסם, כאסר אנחנו דנים בענין דיני נפסות ולפנינו עכסיו סני הסברים כל כך סוסטכים ופסוטיים, סהוועדה רסאית להציע חוק לאו דווקא בענין ה-30, ומסרד הבריאות אומר סאין הוא יכול להציע לוועדה - אז אנחנו הולכים ומסככים את עצמנו בדברים פורמליים.

אני פונה לחברי הוועדה לדון לגופו של ענין. סוכחת לפנינו הצעה סעובדה לפי הדעות סהוסטעו בוועדת הסירותים. אולי על יסוד זה נוכל היום להניח על סולחן הכנסת, על-סנת סזה יעבור עוד בסוטב הזה. אני חוטב סזה יהיה פסע סלא יכופר, כתם על הוועדה, אם הענין לא יגמר בסוטב הזה.

לפנינו הצעה על סורה לענין הכנסת, על-סנת סזה יעבור עוד בסוטב הזה. אני חוטב סזה יהיה פסע סלא יכופר, כתם על הוועדה, אם הענין לא יגמר בסוטב הזה.

ד.י.

ג. הקטיון:

אני מבינה שההתרגשות שהתעוררה כאן נובעת בוודאי מכמה סיבות. אבל אני חושבת שאין לה יסוד ואין לה הצדקה, כי העניין הוא כה אחראי, שמובן טאנטיס מתלבטים וטוקלים. הוא אחראי לא רק ביחס לעשרות שבאים לארץ או עשרות טמבקטים תיקון בחוק, אלא הוא אחראי ביחס לציבור הרבה יותר גדול, של אותם האנשים שיצטרכו לקבל את הסירות הזה מטרפאי הסנייים. זו שאלת חיים.

איבני מבינה מה פירוש ההתפרצויות האלה. לי אין שום טיקולים פוליטיים בעניין הזה. זה נוגע לבריאות העם. אז מה כל ההתפרצות הזאת? אני חושבת שזה פסע אם מתירים דבר שטוטל אצלנו בספק.

היו"ר ט. ארם:

מכיון שיש לנו הזכות הסלאה לטפל בעניין, אני רוצה לקרוא לפניכם מה שהוצע לנו על-ידי משרד המספטיס. זהו מה שר"ר רוזנטל הכין. זה איננו מספק אותי, אבל אני רואה בעניין הזה בסיון לגבש על דעת כולנו הצעה שעונה גם על עניין העליה החדשה, גם על העניין של הקבוצה בת 30-40 איש. ההצעה היא זו: (קורא את ההצעה).

התיקון הוא רק בזה שקיים כעת הסעיף על הסכלה תיכונית, אבל יש הזכות לרשות המוסמכת לתת את הרסיון גם אם אין הטבק בעל הסכלה תיכונית. זהו הסדק היחיד.

לפי הניסוח הזה ברור שמחר מחרתיים כל העולים החדשים שבאו יכולים להגיש הבריות יכול לתת אותם בקשה להיתר לעסוק בריפוי טנייים, וטסרד

איבני נלהב לתיקונים הללו, כי זה איננו נותן את הפתרון כפי שאני ראיית אותו לגבי הקבוצה. אבל ייתכן שהדבר יתקבל על דעת כל חברי הוועדה.

ג. צברי:

אנחנו קראנו לטר צידון כדי לוודא אם יש לוועדה הרשות להגיש הצעת חוק לכנסת. אבל יש חברים האוטררים שזו בעיה יותר טרי אחראית מכדי שאנחנו נטפל בה במסך שבוע שבועיים, והם דורשים דיון יותר רציני וטחטכה יותר טעטיקה בעניין זה, ולא לעשות זאת במהירות. אז מדוע לא להצביע?

היו"ר ט. ארם:

אני טטעי רק אזהרה מצפונית של חברת הכנסת הקטיון. היא לא אמרה אם לדון או לא. אנחנו דנו בעניין הזה במסך שטה חודשים.

ב. הראל:

לא היה דיון.

היו"ר ט. ארם:

אני שואל את חברי הוועדה אם הם מקבלים את הנוסח הזה. אם לא - חברי הכנסת יגישו הצעה.

ד. נצר:

איבני מוכנה לענות לקריאות ביניים של חבר הכנסת יוניצ'טן שטצא את עניין מטרפאי הסנייים כקרדום לחפור בו. בדרך כלל איבני מטתירה את דעותי. מה שאני חושבת שכן צריך להיות, אני אוסרת בקול רם גם בכנסת ובאסיפות פוטטביות.

אני חייבת איזו הערה טעטית. הייתי יושבת-ראש ביטיבה הקודמת, וטצאתי לנכון שלא כדאי לסכם את העניין בלי נוכחתו של יוסט-ראש הוועדה, שהוא בין היוזמים בעניין הזה.

יש פה טעות יטודית אחת. כחברי הוועדה אנחנו חייבים להניח על טולחן הכנסת מסקנות שלנו בעניין זה שהכנסת העבירה אותו אלינו. היא העבירה אלינו נוטא אחד שהועלה על-ידי קבוצת חברי כנסת ועל נוטא זה אנחנו חייבים להגיש מסקנותינו בטם כל חברי הוועדה. אז קודם כל עלינו לעבד מסקנות. ביטיבה הקודמת אטרנו מסקנות כולנו הן בערך אותן, וכדי לפתור את הבעיה הזאת מוכרחים לפתור אותה באופן תחיקתי. אז אתה לא יכול כאן להגיד אם אנחנו בעד חוק או לא, ובזה נגטר. אנחנו חייבים להניח מסקנות בטם הוועדה.

היו"ר ט. ארם :

את טועה בדבר אחד. זה היה חוק שהוגש על-
ידי חברים.

ד. נצר :

אנחנו צריכים להביא את המסקנות שלנו. או
שאנחנו מסליצים על החוק הזה שאתם הנחתם
בקריאה ראשונה או לא. מה שהתעורר עקב הדיון בשאלה זו - זה דבר אחר.
עלינו קודם כל לקבל החלטה לגבי הקבוצה הראשונה. בענין חוק שני או
הכנסת כל הענין של פתרון בעיית מרפאי הסנייים - זו שאלה שניה.

ד"ר רוזנסל :

אני רוצה להצביע על תקדים בחוק לתיקון
פקודת המועצה המספטית. היא עברה לוועדה,
והוועדה הביאה את החוק לקריאה ראשונה. כך נתגלו לפיכך אני חושב
שהוועדה יכולה להביא את החוק לכנסת לקריאה ראשונה.

היו"ר ט. ארם :

וכן הבאנו בפני הוועדה תיקון לפקודת מרפאי
הסנייים ודברו בזה.

ב. הרצל :

לא דבר, רק שמענו עדויות.

היו"ר ט. ארם :

בענין זה דבר לא פעם. אם אתה רוצה לדון
בענין זה, בבקשה, תקבל רשות הדיבור.

ב. הרצל :

אני מצטער שיוצרים פה מצב רוח כאילו השאלה
היא סביב לעליה וקליטה. בטכילי יש שאלה
של בריאות העם שנותנת רשות, ורשות קוסטכת לאנשים שאין להם ההכשרה
המספיקה וההסכלה המתאימה לטפל במחלות הפה בלי כל ההכנה הדרושה. אני
מצטער שבעצם התחלקנו פה לסתי סיעות: האחת שרואה פסע בזה שלא נותנים
לספל, לעסוק ברפואה, לאנשים שאין להם הכשרה רפואית מתאימה, לגשת
לבריאות כדי לקבל את התואר של מרפאי הסנייים. ויש סיעה שניה שרואה
פסע בזה שדואגים רק לאותם עסקות האנשים שאולי קיומם יכול להיות גם על
דברים אחרים. הבעיה של קליטה איננה רק שאלה של 30-40 איש, אלא של
עשרות אלפים אנשים. האטין לי, ד"ר יוניצ'טן, אני מוכן לעשות הכל כדי
להכניס עוד יהודי אחד למדינה וכדי לתת מעטוקה לעוד יהודי אחד במדינה
הזו. אבל למה לך לא להאטין שגם לי יש מצפון מסויים ביחס לבריאות העם?
למה אסור לי פה לעשות זאת? למה אתה חושב שאני מוכרח פה להגיד
דבר מה נגד המצפון כדי שאחר כך ככנסת אגיד דבר מה אחר? האם אין זה
מחובתי להגיד זאת פה, ולא לחכות לקריאה הראשונה בכנסת?

שמענו פה חוות-דעת של אנשים די מלומדים,

בעלי מחשבה שקולה, שאני חושב שגם הם מעוניינים בעליה ובקליטה. אבל יש
להם מצפון גם לגבי הבעיה של בריאות העם. שמענו פה את בא-כוח האינדיאני
בית-הספר לרפואה. היה לי דווקא הרוסס ד"ר יוניצ'טן התרסם טמה שהם
אסרו. אני רוצה לשאול אותו: האם לא קרה לך בחייך טעמית סגיאות ומתוך
מצפון טצאת אחר כך לזכון לתקן אותן?

אינני חושב שאנחנו צריכים לחזור על כל אותן

הטענות שמענו פה. לי אין ספק שבן-אדם שלא גמר בית-ספר מקצועי לרפואי
סנייים, לדעתי מי שלא למד אנטומיה ופיזיולוגיה - ואת זה אי אפשר ללמוד
מספרים אלא רק בבית-ספר - שהוא אינו יכול להיות רופא סנייים בלי לסכן
את בריאות העם.

אני רוצה לעמוד על נקודות אחדות. טצב

הרפואה עכשיו הוא לגמרי אחר מאשר היה בתקופה קודמת, כאשר ד"ר יוניצ'טן
למד. ידוע שריפוי הסנייים חדל עכשיו להיות דבר טכני של סתיטה, עקירה
או טטהו אחר. יש טורה שלמה של מחלות. אינני אומר שבכל מקצוע אין
לא-יוצלחים, אבל אם יש יוצא מן הכלל במקצוע מסויים, אינני מוכרח ספל
יוצא מן הכלל לעשות כלל, שבכלל לא צריך לדעת רפואה. ידוע שיש טורה
של מחלות שההבחנה הראשונה שלהן היא בידי רופא הסנייים, ולא תוכל לסנות
את זה. ויש הרבה מחלות שאם לא יעמדו בהבחנה הראשונה, כעבור חודשים
עלולות להתפתח לדברים חטורים מאד. בתור איש שמכיר את הדברים אני
רוצה לוטר לכם שחיי אדם תלויים ברופאי הסנייים. ואם אנחנו נסכים סיהיו
רופאי סנייים שלא קיבלו הסכלה מתאימה לכן, לא נוכל להאשים אותם אם הם

המלצה על חלוקת המרפאים
לפי סוגי המחלות
לפי סוגי המחלות
לפי סוגי המחלות

יהרגו איש, ואנחנו נהיה אחראים לכך מסום שאמרנו שמותר לו לספל בשניים ובפה. גם לי כואב הלב אם אני מוכרח לעשות מסהו מספריע לפרגטתו של סיסהו, אבל אינני יכול להתעלם מהבעיה הסניה, כי אני מכיר את הדברים האלה. ברור שיש יוצאים מן הכלל בין רופאים גם עכשיו. אני בעצמי הפסקתי עבודתו של חירורג אחד ולא הרסיתי לו להמשיך יותר בעבודה, לפרות שראיתי את התעודות שלו, כי הוא סיכן את בריאות הציבור.

אני רוצה שיהיה ברור שזוהי בכל זאת שאלה של בריאות העם ולא רק שאלה - שהיא כשלעצמה מכובדת וחשובה - של קליטת עשרות אנשים. אני גם כואב את כאבם של אלה שהעידו פה ושהיו גם מצלי ודיברתי עם רבים על מצבם. אני טוכן ללכת לקראת האנשים האלה שלמדו ריפוי שניים, שיש להם איזו שהיא הכנה. מפולניה באו הרבה דנטיסטים שלא גמרו בית-ספר לרפואה, אבל גמרו בית-ספר תיכון, בית-ספר לריפוי-שניים, אפילו רק של שנתיים-שלוש. אולם בכל זאת למדו אנטומיה, פיזיולוגיה וביולוגיה. אנשים מוכשרים, וזה יכול לתת להם איזה שהוא יסוד.

בנוגע לעולים, בהתחשב עם עליה וקליטה, אני בעד זה שירחיבו את זה. אני רוצה לוטר סגם בפולניה לא נתנו סתם לאנשים רסיונות לעסוק בריפוי שניים, אלא ההבדל הוא שפה אנחנו דורשים בית-ספר לרפואה ושם היו דנטיסטים שגמרו בית-ספר של שנתיים. זה היה הטייניסום. למדו בבית-ספר מקצועי, קיבלו את אותם היסודות שאפשר לקבל מטיפרים.

אם כן דעתי היא שצריך לבוא לקראת העולים החדשים. וקרוב ל-100% של עולי פולניה שגמרו איזה שהוא בית-ספר מקצועי, לתת להם רשות לעסוק בפרקטיקה של ריפוי שניים אפילו בלי בחינה.

ופה אני עובר לשאלת הבחינות. אינני מייחס סום ערך לבחינות, מסום שבבחינות אי אפשר להוכיח סום דבר לא לחיוב ולא לשלילה. אם תסאלו אותי אני מתנגד למעשה לבחינות גם בבית-ספר עממי, תיכון וגם באוניברסיטה. אם הסורה איננו יכול להתרשם מהתקדמות התלמיד, סום דבר לא יעזור. דיברתי על כך בוועדות סונות בקטר לחינוך מקצועי ביחוד, אבל גם בקטר לחינוך כללי. זוהי גישה טאד מודרנית. יש בבחינות ויהיו בבחינות.

ס. יוניצ'סון:
אני מתפלא שאתה מדבר על מצפון רפואי ואחר כך אוסר שאין צורך בבחינות.

ב. הראל:
אם אני אוסר שאני מתנגד לבחינות, אינני אוסר שצריך לקבל כל דבר בלי בחינות, אלא אני אוסר שבבחינות יכולות רק להסלים את הכרת הדברים מתוך תצפיות נכונות של עצם הלימודים גם התיאורטיים, אבל ביחוד המעשיים. אני גם מסכים לדעתך שבבחינות היו, יסנן ותהיינה, כי לצערנו עד היום לא גילינו אפשרות אחרת. אבל אני כופר בבחינות שאינן מבוססות על לימודים סיטתיים תחת פיקוח. יש גאוניס, אבל חוקים אינם בטביל גאוניס.

דבר שני, אינני מייחס סום ערך לבחינות שלא על סמך לימודים מעשיים שאין לקבל אותם מחוץ לבית-הספר. מתוך זה אני בא למסקנה שמותר לנו לתת רשות, גם בלי בחינות, לאלה שלמדו בבית-ספר את אותם הדברים היסודיים שאי אפשר ללמד מחוץ לבית-הספר. אני גם לא רוצה להכביד עליהם ולהסיל עליהם בבחינות אחרי שכבר עמדו בבחינות של ריפוי שניים ואחרי שכבר עבדו במקצוע מספר שנים. אתם עושים עוול אם עכשיו תסילו עליהם בבחינות, ויש ביניהם אנשים די טובגרים.

היו"ר ס. ארם: בניסוח הזה אין ענין הבחינות.

ב. הראל:
אני מסח טאד. אתם מדברים על כלל, ואני מפריד בין אלה שלמדו בבית-ספר - והם רבים - שמותר לדעתי לאפשר להם לעבוד בלי בחינות. אבל לאלה שלא למדו בבית-ספר אסור לתת להם להגיע לבחינות, כי בבחינות אינן יכולות להראות סום דבר.

אני רוצה לעמוד על עוד עובדה. יצרנו פה בית-ספר לריפוי שניים, רציני, ואני בטוח שד"ר יוניצ'סון מעריך את זה ללילות הבאים. אם יתנו פה לאנשים, על סמך בחינות, לעסוק בריפוי שניים -

חבר הכנסת יוניצ'סן ואחרים, תחשבו לרגע אם אינכם הורסים בזה את עצם ההתפתחות של הפקולטה לרפואה וריפוי שניים. תחשבו על כך היטב. אני יודע שאין גם די מועטדים. אם יתנו רשות לפאות אנשים לעסוק בריפוי שניים, בלי בית-ספר, בלי הסכלה - בית-הספר לריפוי שניים ייסגר. כי למה להם ללמוד?

סתוך כל הנימוקים האלה, וסתוך הגנה על בי"ס לרפואה, אני מציע שהוועדה תסליץ - עם חוק או בלי חוק - לתת רשות לעסוק בריפוי שניים לכל אותם הדנטיסטים שגמרו בי"ס כלשהו, ועי"כ נפתור את שאלת העולים, עכ"פ, העולים מאירופה. איבני עושה הבדל בין אירופה לא אירופה, אבל איבני רוצה שיכנסו אנשים ללא הסכלה טקצועית כלשהי. הסכלה טקצועית כלשהי אינה קיימת רק במרוקו ובארצות אחרות, היא קיימת גם בפולניה, ומסוים כך איבני מעדיף את הפולנים אלא אני מקל על אלה שעברו בי"ס טקצועי.

אולי בכל זאת יחשבו חברי הוועדה בכיוון זה, ועי"כ נמצא פתרון לבעיה טבחינת בריאות העם, פתרון במובן קיומ בי"ס לרפואה.

ד. נצ"ר:
ברצוני להציע הצעה לסיכום הישיבה. אני מציעה שבתשובה למסקנות שהעברנו לכנסת, סתוך בירור העניינים, הוועדה נוכחה לדעת שהעליה הביאה זרם חדש של סרפאי-סיניים, אשר לסם קצת רסיון יש צורך בחיקון תחיקתי. אנחנו מטליצים שהשר יגיש חוק באופן דחוף, אשר יפתור את שאלת קליטת העולים, ובעקיפין גם השאלה הזו שהתעוררה ע"י קבוצת חברי הכנסת תמצא את פתרונה.

אני מציעה זאת כהצעה של הוועדה. כל אלה סרוצים באמת שהעולים שקיבלו הסכלה טמאימה לריפוי שניים יוכלו לעסוק בזה, צריכים לקבל את ההצעה. אם השר יגיש ביום ב' חוק לקריאה ראשונה, הכנסת יכולה לשחרר זאת מחובת 24-48 שעות. אם כעת נחליט על קבוצה אחת, לא תהיה דעה אחידה של חברי הוועדה, לא נגיע לפתרון, ואת בעיית העולים לא נפתור. נפתור קודם בעיה של קבוצה אחת.

ה. הקטיון:
אני רוצה לוטר כמה סלים ביחס לקבוצה הראשונה. למעשה אין לי להוסיף על אותם הדברים שאמרתי בזמנו באחת הישיבות. אני מתנגדת למתן אפשרות לתקן תיקון בחוק בקטר עם הארכת הזמן לבחינות לקבוצה הזאת של המאחרים. את הנימוקים השטעתי בפעם הקודמת. אוטר רק כמה טפטיים. איבני חושבת שאני יכולה לעשות פריבילגיה למועטים על חשבון הסוני יהודים בישראל. אני חושבת שבדרך-כלל אם אדם הוא לא בעל מקצוע, הוא לא מת טרעב.

ביחס לקבוצה השניה - איבני חושבת שצריך לעשות אפליה בין נתינת אפשרות לעסוק בריפוי שניים לטרפאי-סיניים ובין רופא בכלל. רופא שבא עם תעודה לארץ מקבל עבודה. אלא ספה זה בכלל סטטוס חדש שאנחנו לא כל-כך מקבלים אותו. אני באמת חושבת שסוכרחים לעשות הכל כדי שלא נוריד את רמת הרפואה בכלל ורפואת-סיניים בפרט.

אשר לבחינות, דעתו של ח"כ הראל היא שאין בזה צורך. אבל במידה שאדם עור בגיל צעיר, עד 45-50, הוא יכול תוך תקופה מסויימת להתכונן כדי להגיע להסתלמות ולקבל תואר של רופא-סיניים. אני טוכנה טביתן לכך טספיק זמן כדי לא לרדת ברמת ריפוי הסיניים, אלא כדי להעלותה. אנחנו בארץ עומדים ברסה שאינה טפגרת ביחס לארצות אחרות. סדוע דוקא בטטח זה אנו צריכים להוריד את הרטה? הייתי אוטר שאל לנו להעביר סעיף האוטר כי במידה שאדם בא לארץ, הוא יכול סיד להתחיל לעסוק בריפוי שניים בלי גבול של זמן. אנחנו עומדים עכסיו בתקופה של עליה גדולה, ואפטר לעשות זאת אמנם, אבל לא לנצח. כי בכלל אין טוצא טהטצב הזה.

אני טצטרפת לדברי חבר הוועדה ד"ר הראל בנוגע לאוניברסיטה. טטענו אטמול טראט הטטטלה, בתטובתו לח"כ ניר על הטתלמות, הוא אטר: סתי גוכל לתת סיוע לחו"ל, כאטר יהיו לנו די טוכחים. אנחנו טואפים בארץ לחקלאי טוב, לפועל טוב, לרופא טוב, לכל דבר הטוב ביותר. אבל הטגטה צריכה להטקף גם בחוק ובהכורנת העניינים.

אני מתנגדת לבתינת אפטרות לסא חר'ים להיבחן.
אני בעד זה שמי שבא מחוץ-לארץ, בפרק זמן מסויים - שנה או שנתיים -
בתקופה של עליה גדולה, סיקבל עבודה. אני גם בעד זה שאדם, תוך כדי עבודתו,
ישראל ויגיע גם לתואר של רופא טביים.

היו"ר ס. ארם:
אני רוצה לשאול את חברת הכנסת נצר, האם היא
מציעה שהמטסלה תגיש את הדבר הזה בטירות,
וסבעקיפין תיפתר גם הבעיה של ה-40-30 איט?

ד. נצר:
אנחנו צריכים לתת תשובה על ה-40-30.
אז אני אומרת שבעקבות הדברים שהוטעמו בוועדה,
אנחנו אומרים שאין הוועדה מוצאת לנכון לטפל רק בקבוצה הזאת, אלא היא
תובעת מסדר הבריאות להגיש הצעת חוק שתפתור את כל בעיית העולים.

היו"ר ס. ארם:
אני שואל: מדוע לא יעשה זאת מסדר הבריאות?

ד. נצר:
מה שהמטסלה צריכה לעשות, אינני רוצה שיעשה
על-ידי הכנסת. מסדר הבריאות מגיש הצעה על
דעת המטסלה. הוועדה יכולה להגיש רק הצעת חוק כשם הוועדה, אם כל חברי
הוועדה מסכימים לזה. אבל אין מצב כזה.

היו"ר ס. ארם:
זה לא מוכרח להיות פה אחד. היא יכולה לעשות
זאת ברוב.

ד. נצר:
אנחנו רק מטליצים ותובעים מהמטסלה להגיש
חוק.

היו"ר ס. ארם:
אם אני מבין נכון, את מציעה שתשובת הוועדה
להצעה שהועברה אלינו על-ידי סליאת הכנסת
תהיה שלילית.

ד. נצר:
זה בדיוק כך.

היו"ר ס. ארם:
אני חושב שהוויכוח הזה - אם המטסלה צריכה
לעשות זאת או לא - אינו בעל חשיבות. אבל
כל אחד יכול לסקול. ברצוני לתת לחברים עוד 24 שעות לסיקול. סחר
נתכנס לחצי שעה ונחליט אם אנחנו מקבלים את הצעת חברת הכנסת נצר ובזה
נגמור, או שאנחנו נצביע.

ס. יונאיצ'טון:
אינני מאמין שבוועדה זו החברים רוצים לתת
לאנשים אפטרות ליטת לבחינות, אלא אפטרות
לכנסת להביע דעתה. דורשים פה קריאה ראשונה. אם אנחנו לא נצביע היום
על הקריאה הראשונה ואם אותם חברי הכנסת סכל הטיעות שהביאו את ההצעה
בטביל הקבוצה, לא יגישו הצעה דחופה לגבי העולים החדשים - העניין במוטב
זה לא ייגמר. אם תוגש הצעה דחופה בחתימה של 40-30 חברי כנסת, יט לזה
הספעה על הסזכירות והיא תעמיד זאת לדיון בכנסת. אם לא - השאלה תעבור
במובן למוטב. הבא.

היו"ר ס. ארם:
כדי לטכס אני רוצה לתת לחברים אפטרות לסקול
עוד כמה שעות. אני מציע שנתכנס סחר לפני
הצהרים ונגמור.

הישיבה נסתיימה בטעה 10.45